

VĚSTNÍK

Praha 25. února 2013

Ročník VI., Číslo 2

VÝROČÍ

Zdá se, že únor je přímo předurčen ke vzniku špatných až tragických událostí a to nejen svou šedivou pochmurnou náladou, ale spíše v důsledku chování nás lidí.

Dnes je tomu právě 65 let kdy několik zločinců vzalo do rukou chod naší země, slovy klasika, otočili kolo dějin a na dlouhá léta jsme tak dostali zcela jiný kurz. Zdánlivě ústavní cestou řešená vládní krize však byla pečlivě připraveným pučem, v pozadí s nabitými zbraněmi lidových milicí, které byly připraveny změnit převrat v krvavou lázeň. Tato změna stála v důsledku životy tisíců lidí a ekonomické ztráty dodnes nikdo ještě ani nevyčíslil.

Jak se zdá, únor k sobě opravdu přitahuje až příliš negativní energie, která nás ovlivňuje i v dnešní době. Jak jinak si vysvětlit počínání našich zákonodárců, kteří právě téměř na den výročí únorových dní přijali zákon, kterým pohřbili existenci listinných akcií na doručitele. Dokázali tak učinit to, co se ani komunistům nepodařilo docílit, tedy zrušit kapitálové podnikání a akciové společnosti. Akcie však existují o poznání déle než naše legislativa a tak stále existuje naděje, že v budoucnu zvítězí rozum nad hloupostí a populismem. Do té doby si budeme připomínat v únoru nejen vítězství komunistů, ale nerozumu.

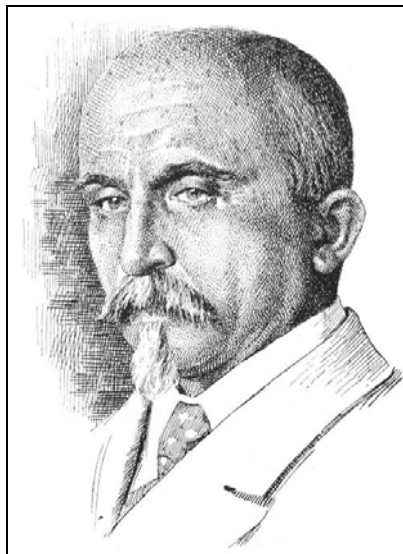
Ten šedivý a chladný únor má na svém kontě i jiná výročí. Na 3. února připadá 545. výročí smrti Johanna Gutenberga, vynálezce knihtisku. Tohoto vynálezce ke své práci využíval vlastenec a český nakladatel Václav Matěj Kramerius, který se narodil 9. února 1759. Ani vydavatel by se neobejde bez schopného autora a tak se hodí připomenout 160. výročí narození Jaroslava Vrchlického, 17. února 1853.

Pro naše novodobé politické dějiny je únor tragickým ještě z jednoho důvodu. Na 18. února připadá 90. výročí smrti ministra financí JUDr. Aloise Rašína. Ministra, který položil základ stabilní československé měny, která zavdala prosperitu celé první republiky. Jistěže nejen jeho zásluhou, ale on byl tím, kdo v prvních dnech republiky naplánoval odstřížení měny od Rakouska, kde začínala spirála inflace. Bohužel si ho za cíl vyhlédl 5. ledna 1923 anarchista a komunista Josef Šoupal, který ho střelil do zad. O měsíc později přijal parlament, jako reakci na tento čin, zákon na ochranu republiky, který platil až do 24. října 1948. Šlo o nejvýznamnější trestně právní předpis.

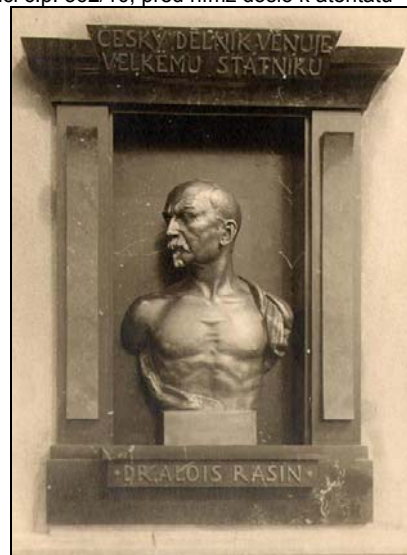
Praha 25. února 2013

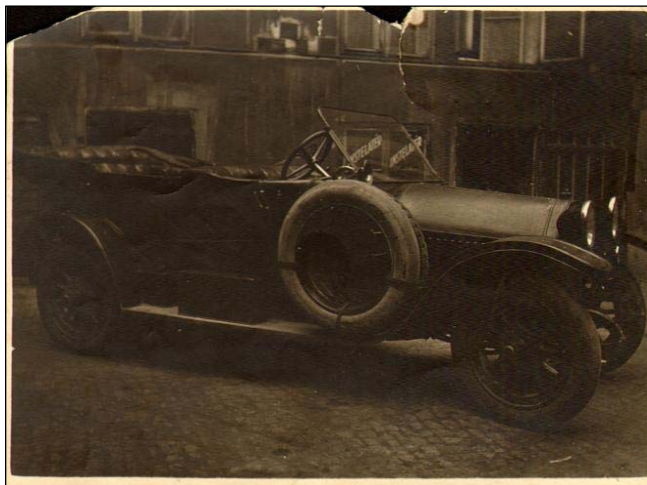
Pamětní deska umístěná na domě v Žitné ulici č.p. 562/10, před nímž došlo k atentátu

JUDr. Alois Rašín (18.10.1867-18.2.1923)

Pamětní deska na Rašínově domě v Krči

svoji specifickou nejsou zařazeny do běžných sbírkových fondů. Podobné dokumenty zatím končí ve sbírce, kterou pracovně nazýváme „pro co není rubrika“.

Unikátní záběr Rašínova vozu, před kterým byl postřelen, když do něj nasedal. Podle popisu na rubu fotografie se uvádí, že vůz byl vyroben pro císaře Karla a Rašín ho údajně koupil. Po jeho smrti vůz přešel do vlastnictví továrníka Jelínka.

Všechny unikátní dobové materiály patří do sbírek Muzea cenných papírů, ale pro

POSLEDNÍ AKCIOVÁ

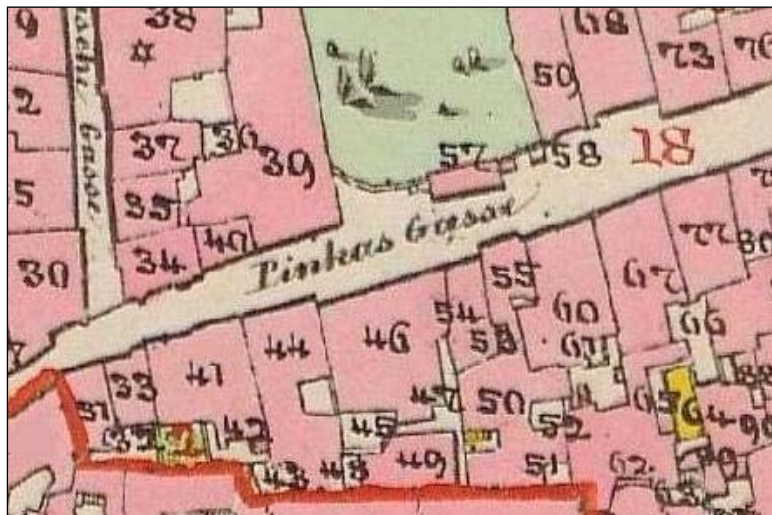
V březnu to bude rok, co jsme v našem věstníku psali o vůbec první akciové společnosti světa, která vznikla v roce 1602. Stejně tak jako vždy existuje někdo první, bývá také i někdo poslední. V našich dějinách máme z hlediska podnikání několik klíčových období, která znamenají určitý zlom. Ať je to rok 1873 kdy došlo k prvnímu velkému burzovnímu krachu nebo rok 1920 kdy došlo k nostrifikaci stovek akciových společností, ale také rok 1945, resp. 1948 a díky našim zákonodárcům k významným letopočtům brzy přiřadíme i rok 2013, kdy byl přijat zákon pohřbívající listinné akcie na majitele. Na poslední z oněch událostí je, ale v našem věstníku přece jen brzo a budeme se tedy věnovat roku 1948. Vždyť je to právě 65 let co došlo k únorovým událostem, které ani tak neotrásly světem, jako naší zemí a kdy na dlouhých čtyřicet dva let zde zavládl zločinný mocenský systém, který se dostal k moci a likvidoval vše od lidí až po zavedené a úspěšné podniky. Přestože se o to hodně snažil, nepodařilo se mu existenci akciových společností nikdy zlikvidovat a dokonce se v éře socialismu vydalo několik desítek cenných papírů, včetně akcií.

Před 65 roky tedy došlo ke zlomu v našich dějinách, které začaly slovy Klementa Gottwalda o jeho návratu z Hradu. Od té doby byly zakládány akciové společnosti výhradně pod dohledem státu. Nešlo vlastně o kapitálové společnosti v tom pravém slova smyslu, z třídního hlediska to ani nebylo možné, ale pro obchodování se světem, který měl stále zájem o naše zboží byly ustaveny výsadní společnosti, lidově zvané výsadky, které měly oprávnění obchodovat se zahraničím v daném oboru své činnosti, šlo o tzv. podniky zahraničního obchodu. Tyto „státní“ akciové společnosti vznikaly na základě zákona č.119/1948 Sb. z 28. dubna 1948 o státní organizaci zahraničního obchodu a mezinárodního zasilatelství. Právo v tomto oboru podniku přisluhuje výhradně podnikům, které ministr zahraničního obchodu určil. První takto založenou společností byl Centrotex, akciová společnost pro dovoz a vývoz čs. textilního a oděvního průmyslu, který byl zapsán do firemního rejstříku 20. srpna 1948 a po něm následovaly další firmy jako Chemapol, Skloexport, Koospol, Metalimex, Kovo, Ligna a další.

Zápisu, kterým byl založen Centrotex však předcházela jiná zápis, který je datován 3. ledna 1948. Tímto zápisem byla zapsána vlastně poslední demokraticky založená akciová společnost, vzniklá před oním vítězným únorem a té se dnes budeme věnovat.

Než se, ale dostaneme na počátek roku 1948, musíme se vrátit v čase. Aby jsme mohli začít od začátku přesuneme se z Prahy do malé vesničky Hronětice u Nymburka, dnes místní části Kostomlat nad Labem, kde se 7. července 1877 narodil Karel Král.

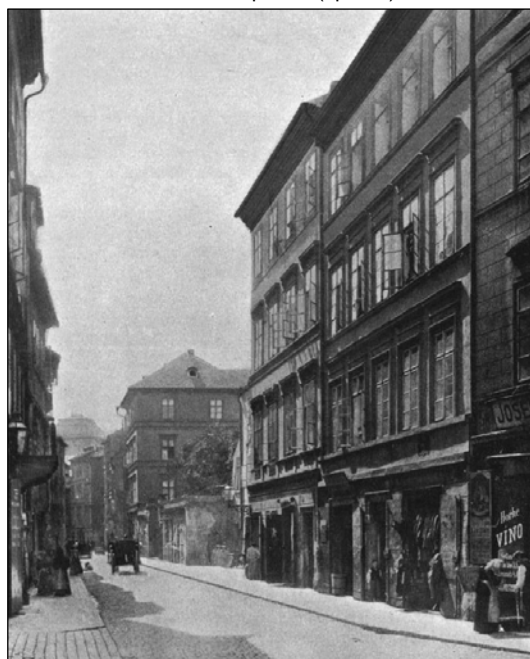
O jeho životě se nepodařilo dohledat mnoho detailů. Víme jen, že po dokončení studia se odstěhoval z rodné obce na Žižkov. Zde si našel byt v domě č.p. 66 v Orebitské ulici, ve kterém byl hostinec „Na Závisti“. Počátkem ledna 1903 oznámil úřadům, že hodlá provozovat živnost obchodní, na kterou obdržel od Magistrátu král. hlavního města Prahy 12. ledna 1903 živnostenský list. V něm je uvedeno, že svou živnost bude provozovat na Václavském náměstí v domě č.p. 784 v dnešním hotelu Adria. Jako živnostník již měl solidní postavení, aby se mohl oženit. V roce 1904 si bere za ženu Růženu Maizlovou a svůj obchod papírem rozšiřuje dnem 22. července 1904 o získané živnostenské povolení na zhotovování světelných snímků s provozovnou v tehdejší Josefovské třídě č.p. 55 v Josefově. Zastavme se na okamžik u této Josefovské epizody, byť nemůžeme z dochovaných dokumentů vyčíst pravdu.

Stará mapa Josefova před asanací. Josefovská třída se ještě jmenuje Pinkasova

Václavském náměstí č.p. 784 (vpravo), asi rok 1880

Josefovská třída u starého hřbitova, asi okolo roku 1902

Pokud se podrobně podíváme na jeho další působiště, byl vždy jen na Novém Městě, tedy zejména v okolí Václavského náměstí a to jak se svým obchodem, tak i svým trvalým bydlištěm. Proč najednou požádal o provozovnu v židovském městě, které bylo jednou z nejhudších a nejnuznějších lokalit Prahy?.

Josefov, do roku 1850 známý pod jménem Židovské město, byl jako pátá městská část připojena k Praze právě v roce 1850 a přejmenován podle císaře Josefa II., který se za své vlády choval k Židům mírně a bez větších represí. Městská část Josefov ležela mezi Starým Městem a rychle se rozvíjejícím Karlínem. Byla zde změt křivolakých uliček, často velmi úzkých s domy, které měly své základy již ve středověku. Nebyla zde kanalizace, ani pořádné osvětlení a celá čtvrť byla známá svými bazary, vetešníky a množstvím hospod a nevěstinců. Kdo z Pražanů chtěl cokoli prodat nebo sehnat, zamířil do těchto míst. Zdejší čtvrť vyhledávali nejen občané spořádaní, ale i tzv. galérka. Kdo z hříšníků se chtěl schovat před policií zamířil do Židů, jak se také čtvrti říkalo. Není divu, že městu a radnici nebyla taková situace příjemná. Navíc Praha se rozrůstala o nové části jako Holešovice, Smíchov apod. a Josefov byl dopravně neprůchodný, celá čtvrť se tak musela složitě objíždět. Z dnešního pohledu bychom řekli, že byla jako stvořená pro velkolepý developerský projekt. Už od připojení Josefova ku Praze vznikaly tendence provést rozsáhlou asanaci a staré a nevzhledné místo zbořit. S prvními přípravami asanace se začalo v roce 1882, ale konečný plán byl schválen až v roce 1893. Průtahy byly nejen pro rozsah celého projektu, ale také pro svoji nákladnost. Celý obvod pražské asanace měl rozlohu 380.000 m² a postihl přes 600 domů. První demolice začaly v roce 1895 a o rok později již probíhalo masivní bourání, kdy se z domů stěhovali tisíce osob. Ti se na stěhování velmi těšili, protože zpravidla se dostali do moderních domů a bytů v jiných čtvrtích.

Západní část a východní část Josefovské třídy, fotografie asi kolem roku 1902

Okolnost přihlášení živnosti do Josefova souvisí s jeho sňatkem s Růženu Maizlovou, která pocházela z židovské rodiny, nikterak však bohaté a tak je celkem nasnadě, že zákonitě souviselo nějak s jeho rodinným stavem a současně také s plánem pozdějšího přestěhování. Dům č.p. 55 v Josefovské ulici sice rodině nepatřil, patřil Františce Kornischové, která s obcí Pražskou uzavřela 5. května 1904 smlouvu, kterou město vykoupilo celý dům za účelem asanace. Přitom jak už víme, živnostenské povolení získal Karel Král na provozovnu v Josefově 22. července 1904, tedy téměř čtvrt roku poté, kdy již bylo známo, že dům bude zbořen. Logicky se můžeme ptát, proč by to někdo dělal, když věděl, že se bude muset znovu stěhovat. Dům byl zbořen v říjnu 1906. Majitelé domů dostali peníze pro prodej, ale i nájemníci dostávali také svůj díl této epizody. Karel Král chtěl využít situace a získat nějaké peníze navíc.

Karel Král velmi brzo stěhuje veškeré své podnikání zpět na Nové Město, kde si pronajímá v Krakovské ulici č.p. 1366/25 obchodní místnosti a v tomto domě již setrval. I své úřední bydliště má na Novém Městě, konkrétně bydlel v domě č.p. 779 na Václavské náměstí a ještě později se stěhuje přímo do Krakovské ulice č.p. 581/8 kde si pronajímá krásný a prostorný byt. Svůj byt i firmu tak má v jedné ulici, ale ještě ne na stejné adrese. Postupem času provozuje kromě papírnictví a obchodu papírem také vlastní výrobu světlotiskových papírů a světlotiskový ústav tzv. planografii. V jeho závodě pracuje na dvou strojích 11 dělníků.

Dalším důležitým datem, kde se v našem vyprávění zastavíme je rok 1923. V tomto roce otevřel na Královských Vinohradech v Kolínské ulici č.18 svůj filiální závod, který fungoval jako tovární sklad papíru. Po vzniku republiky se totiž začal rozmáhat i jeho export světlotiskových papírů, které vyvážel zejména na Balkán a do Ruska. Vedle papírnictví si rozšiřuje obchod i o kreslířské potřeby. Současně je tento rok pro něj významným i jako pro občana. Užší správní komise hlavního města Prahy přijala 27. dubna 1923 usnesení, kterým byl na základě domovského zákona přijat Karel Král do domovského svazu obce pražské a to na základě trvalého pobytu v městě po dobu 20 let. V usnesení se uvádí dosavadní příslušnost do Hronětic. Zajímavé je, že jako trvalé bydliště je uvedena adresa Praha II., č.p. 1366, tedy místo jeho dosavadního podnikání. Přece nebydlel v dílně? To opravdu nebydlel.

Dům č. p. 1366 v Krakovské ulici totiž trhovou smlouvou ze dne 26. dubna 1912 koupila Růžena Králová od peněžního ústavu Landwirtschaftliche und Gewerbliche Kreditanstalt der Deutschen in Böhmen in Prag, r. G. m. b. H. za cenu 158.000 K. Šlo o třípodlažní činžovní dům s obchodními prostory v přízemí, takže v horních patrech domu byla ještě celá řada bytů. V jednom z nich bydleli nově i Královi. Dům samotný není architektonicky ničím zvláštní, jde o klasický činžovní dům s dvorem. Zajímavé je ale jeho umístění. Je v nejužším místě Krakovské ulice, těsně u Václavského náměstí. V jeho těsném sousedství byl v letech 1927-1931 postaven obchodní palác Fénix pro reprezentaci vídeňské pojišťovny v Praze podle návrhu prof. Ing. arch. Josefa Gočára a Ing. arch. Bedřicha Ehrmanna. Novostavba byla posunuta o 1,5 metru oproti domovní čáře domu č.p. 1366, což je vidět i na záznamu domu. Zápisem do katastru nemovitostí bylo podle prohlášení ze dne 9. února 1925 poznamenáno omezení dosavadnímu vlastníkovému domu v tom smyslu, že kdyby obec Pražská dům vykoupila nebo vyvlastnila k regulačním účelům nebudou činit vlastníci nárok na náhradu povolené přístavby a že případná cena domu bude stanovena bez této přístavby. Zápis vycházel z povolení stavebního odboru o povolení nástavby 4. patra nad

Zákes domu č.p. 1366 v Krakovské ulici

Václavské náměstí v roce 1912 a novostavba paláce Fénix (1931)

zadním traktem domu. Jak vidět město v té době uvažovalo o rozšíření Krakovské ulice a tak si dosavadní vlastníky takto pojistilo a to i budoucí majitele. Ke změně však nikdy nedošlo a dům stojí v nezměněné podobě dodnes.

Na konci dvacátých let měl Karel Král téměř nezměněný počet dělníků. Podle záznamů z roku 1927 jich bylo dvanáct. Ve stejném roce oslavil Karel Král své padesátiny. Krátce poté, 2. srpna 1927 získal po předepsané zkoušce vůdčí list k řízení osobního automobilu. Ze záznamů policejního ředitelství víme pouze o jediném incidentu v souvislosti s jeho řízením. Nadstrážník dopravní policie Rudolf Plzák nahlásil, že řidič vozu P-5.819 (Karel Král) řídil 29. května 1935 v 9:47 hod. vůz jedoucí Washingtonskou ulicí směrem na Václavské náměstí směrem ke Krakovské ulici a za jízdy užíval vícehlasné houkačky. Řidič vozu byl poté předvolán o týden později na policii, ale výsledek řízení se nedochoval. Z dnešního pohledu je zajímavé čím se dopravní policie tehdy zabývala. V dnešním provozu by asi nestačila rozesílat obsílky. Zkrátka časy se mění.

Zdálo se, že vše koncem dvacátých let je vše téměř ideální, probíhala konjunktura, moderní technologie začaly pomalu ovládat svět kolem a i Královi se v podnikání nebyvale dařilo. Za rok 1927 dosáhl tzv. ryziho výtěžku 189.100 Kč (tedy čistého zisku podléhajícímu všeobecné dani výdělkové), čímž se dostal na úroveň podnikání příkazující živnostníkům zápis do obchodního rejstříku do oddílu kupců jednotlivců. Proto podal 16. května 1929 přihlášku k zapsání firmy do obchodního rejstříku pod názvem "Karel Král, továrna chemických papírů a planografie". Svě ženě Růženě uděluje prokuru. Firma byla zapsána do rejstříku 27. září 1929.

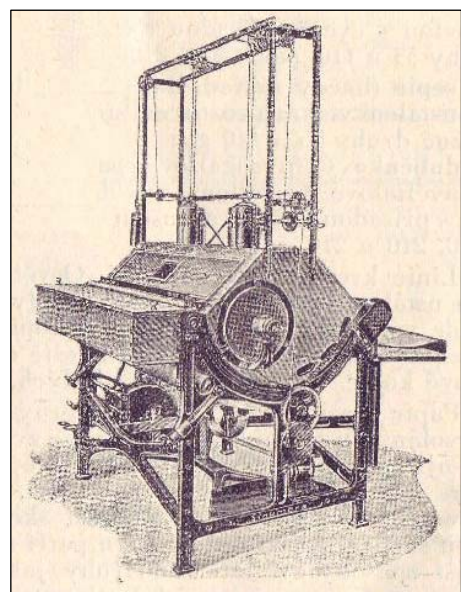
V té době však již zápis neodpovídal skutečnosti. Růžena Králová zemřela v neděli 23. června 1929 ve věku 53 let a jejich manželství zůstalo bezdětné. Jelikož nezanechala poslední vůli, stal se její manžel jen jedním z dědiců. Ze zákona zdědil polovinu jejího majetku, který byl oceněn na 1.200.000 Kč. Druhá polovina majetku byla přiznána dalším zákonem daným dědicům a to třem dětem po jejím zemřelém bratru Adolfovi Maizlovi z nichž každý obdržel 1/18, dvěma dětem po zemřelé sestře Antonii Švihákové s podílem 1/12 a sestře Marii Čížkové 1/6 podílu. Jelikož hlavní její majetek byl dům v Krakovské ulici, byla uzavřena dohoda všech dědiců, že celou pozůstalost obdrží Karel Král a vyplatí celkem 599.998 Kč ostatním dědicům a uhradí veškeré závazky a poplatky. Dohoda byla uzavřena o den dříve než došlo k onomu prvnímu zápisu firmy do obchodního rejstříku. Obě skutečnosti, tedy jak výmaz Růženy Králové z obchodního rejstříku, tak i zápis Karla Krále jako jediného vlastníka domu byl úředně zapsán až v roce 1930, resp. 1931. Důvod se nikde neuvádí, ale můžeme se domnívat, že smrt jeho ženy byla pro Krále osudovou ranou a potřeboval čas, aby se vzpamatoval. Jako prokuristy jmenoval v lednu 1931 své dva spolehlivé a dlouholeté úředníky Josefa Malínského a Františka Dvořáčka.

Necelý měsíc po projednání pozůstalosti přišel černý čtvrtek 24. října 1929, kdy na newyorské burze došlo k dramatickému propadu, který odstartoval světovou hospodářskou krizi. Ta k nám přišla až později, ale o to víc zasáhla celou ekonomiku. Přesto se podařilo Královi firmu nejen udržet, ale i trochu rozvíjet. V roce 1932 rozšířil výrobu chemických papírů. Aby unikl samotě soustředil se zejména na práci. Do roku 1939 se mu podařilo firmu rozšířit a zaměstnat trvale 45 osob. Co vlastně vyráběli a co firma produkovala?

Na tuto otázku se v tomto případě neodpovídá příliš snadno. Dalo by se říci, že jejich práce byla spíše pomíjivá nebo dočasná. Hlavním artiklem byly speciální grafické, tedy chemicky upravené papíry používané pro světlotisk. Světlotisk je technika tisku z plochy, pracující na základě reakce vody a barvy. Prvním kdo objevil světlotiskem byl Jakub Husník. Jeho vynález spočíval v použití silného rovného skla, na něž se nanášela chromová světlocitlivá želatina, do které se po vysušení za pomoci vody nakopiroval fotografický tónový negativ. Světlem utvrzená místa přijímají barvu na rozdíl od navlhčených míst, která barvu odpuzují. Výsledná fotografie má velmi jemné zrnko rastru. Nevýhodou tiskových forem bylo jejich náročné uchovávání a relativně nízká použitelnost. Deska obvykle vydržela jen okolo 1.000 výtisků. Tato technika se tak používala jen pro malé náklady např. speciálních grafických děl a nebo ve

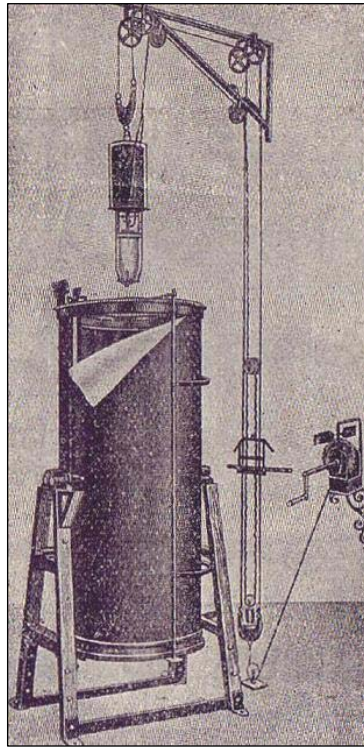
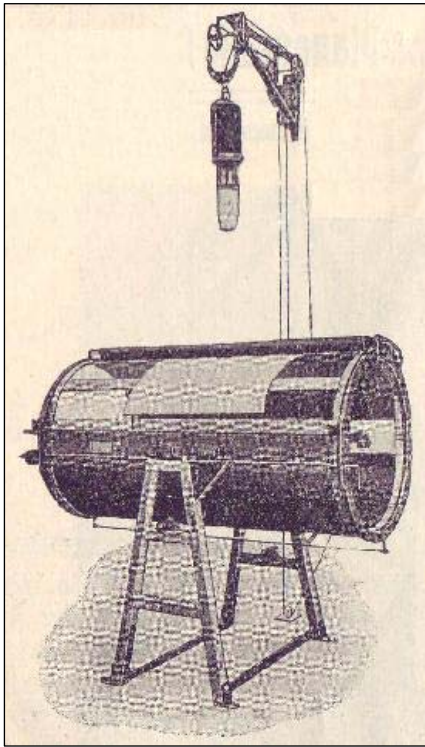

Karel Král na fotografii z řidičského průkazu

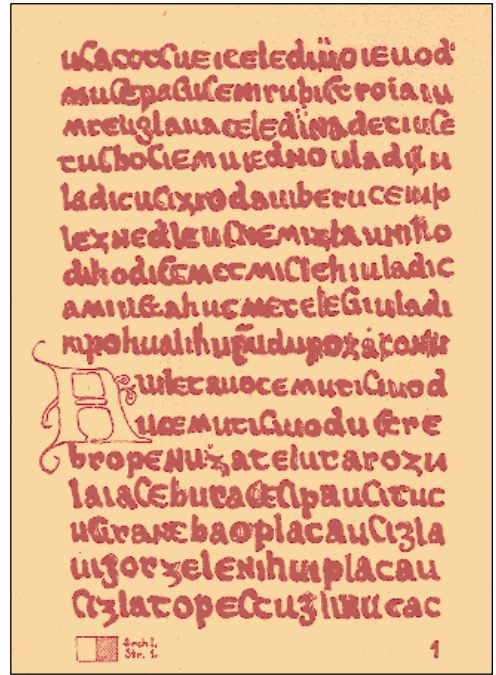

Rotační kopírovací stroj pro světlotiskové dílny

Stabilní kopírovací stroj s bubnem v poloze pro vložení papíru a připravený stroj ke kopírování

Faksimile Rukopisu zelenohorského z roku 1935 (Česká společnost rukopisná v Praze)

větších formátech pro rozmnožování stavebních plánů a nákrešů. Často tak vznikaly tzv. modráky, plány velkých formátů v modré barvě, působící jakoby prošly kopírákem, tedy vlastně za použití speciálního papíru pro kyanotypii.

Přesto vznikala i různá umělecká díla. Ve firmě Karla Krále byla rozmnožena v roce 1935 faksimile Rukopisu zelenohorského v limitovaném nákladu na papír „Mag“ vyráběný firmou. Karel Král byl také v roce 1932 jedním z 83 zakládajících členů Československé rukopisné společnosti.

Jako toho nevíme mnoho o výrobě v Králově firmě, nevíme toho moc ani o jeho osobním životě. Z těch několika dochovaných dokumentů můžeme zjistit např., že si v květnu 1938 koupil nový vůz Chrysler Six nebo, že vlastnil dvě velké dogy. Ano i taková maličkost se může dochovat, pokud je do jednání zapojena policie. Vše začalo v neděli 8. října 1933 kdy se dostavil na policejní komisařství zubař MUDr. Pavel Popper bytem ve Smečkách 30 a oznámil, že na dvoře domu v Krakovské ulici 25 pobíhají dva psy (označené jako velké dogy) patřící majiteli domu Karlu Královi a že každou neděli po celý den na uvedeném dvoře pobíhají a svým štěkotem ruší obyvatele protějšího domu. Policejní úředník předal tento podnět na magistrát, kde se ujal podání zdravotní referát. Bohužel ani zde se výsledek řízení s Karlem Králem nepodařilo dohledat, ale žádné další nepředloženosti v souvislosti s Karlem Králem již nejsou evidovány. Co se stalo se psy nebo se zubařem Popperem se už asi nedozvíme.

Se vznikem Protektorátu Čechy a Morava nastala pro všechny podnikatele řada povinností. Od zavedení německého názvu své firmy a jejího zápisu do rejstříku až po podepsání čestného prohlášení, že není Židem. Zde si možná Karel Král uvědomil doslova známé přísloví, že vše zlé je pro něco dobré. Kdyby se toho dožila jeho žena, nejen, že by byl celý dům zabaven nacisty, ale perzekuce by dopadla i na Krále samého. Tomu byl naštěstí ušetřen. Ani to, ale netrvalo věčně. Ve středu 13. května 1942 zemřel Karel Král ve věku nedožitých 65 let ve svém bytě. Jako příčina smrti byla lékařem uvedena rozedma plic doprovázená kornatěním tepen s konstatováním, že nešlo o náhlé úmrtí. O tři dny později se konala kremace a pohřeb. Za deset dní na to byl spáchán atentát na Heydricha a bylo vypukl teror. Můžeme se opět jen domýšlet, že jako zámožnější podnikatel, který si v minulosti vzal za ženu židovku, by se mohl stát snadno dalším jménem na seznámech, které byly každý den vylepovány.

Karel Král zemřel bezdětný, přesto měl stejně jako jeho žena dědice dané zákonem z řad vzdálenějšího příbuzenstva. Správy majetku se ujali advokáti, kteří byli dočasně pověřeni i k řízení firmy. Proč takové zdlouhavé řešení? Odpověď je schována pod spisem č.j. D III 272/42 okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, jako soudu pozůstalostního. Dědičkami ze zákona byly Františka Hlavsová, vdova po obchodníkovi, Aloisie Morávková, choť statkáře a Adolfina Schwippelová, vdova po řediteli Škodových závodů v Praze. Jenže Karel Král kromě své poslední vůle sepsal ještě dovětek ke své závěti v němž uvedl, že odkazuje svoji firmu též některým svým zaměstnancům. Dědicům se pochopitelně vůbec nelíbilo, že by se měli s někým dělit a tak začal několikaletý soudní spor mezi dědičkami a tzv. odkazovníky o onen sporný dodatek závěti. Začala doba různých návrhů, usnesení, podávání odvolání, stížností a rekurzů na různých úrovních, až celý spis putoval k Nejvyššímu soudu v Brně v září 1944.

Dům ve Smečkách 30, patřící pojišťovně Fénix

Dobová reklama na vůz Chrysler Six C-18, který si Král koupil

Unikátní záběr Krakovské ulice z května 1945

Rohový dům s kavárnou Parlament a obchodem Prokop a Čáp po zásahu bombou, 1945

Aby těch komplikací nebylo málo, byla 18. ledna 1944 dosavadním prokuristům Malínskému a Dvořáčkovi zrušena prokura, oficiálně z důvodu údajného nevykonávání jejich funkce. Až po válce vyšlo najevo, že museli být zbaveni prokury, protože byli zvláštním soudem v Praze odsouzeni pro přechovávání zbraní a byli zpět jmenováni a zapsáni do rejstříku.

Blížící se konec války prošel i Václavským náměstím a lehce se dotkl i domu v Krakovské ulici. Po vypuknutí pražského povstání se hlavní boje v centru odehrály zejména kolem budovy rozhlasu. Němci ještě byli schopni použít posledních sil a vzlétnout. Nálet, který provedli 8. května 1945 zasáhl tři domy v horní části Václavského náměstí. Dnes na jejich místě stojí Dům potravin a hotel Jalta. Třetí novostavbou je Dům módy na rohu Krakovské ulice. Na jeho místě stál původně dům č.p. 408 s velkým textilním obchodem firmy Prokop a Čáp a v 1. patře se známou kavárnou „Parlament“. Tlaková vlna poškodila okolní domy včetně Králova domu a paláce Fénix.

Snad euforie z osvobození, snad dlouhé soudní tahanice vedly k tomu, že se všichni zúčastnění přece jen dohodli na způsobu vypořádání. K tomu zásadnímu posunu došlo 4. července 1945, kdy byly v podstatě všechny záležitosti dojednány a soud stanovil lhůtu k doplnění příslušných listin. Dohoda spočívala v tom, že celý podnik bude odevzdán nově založené akciové společnosti, kterou společně založí odkazovníci a dědicové a své podíly na dědictví vloží jako základní kapitál firmy. Po válce měly soudy řadu jiných starostí a tak byla dohoda soudem potvrzena až koncem roku 1946, resp. s nabytím právní moci v roce 1947.

Následoval proces povolení vzniku akciové společnosti. Její založení bylo povoleno výnosem ministerstva pro vnitřního obchod z 29. září 1947 a ve stejný den byly schváleny i stanovy. Koncem října byl zveřejněn inzerát svolávající ustavující valnou hromadu.

Ta se konala v sobotu 8. listopadu 1947 od 9 hod. v salóňku kavárny Fénix. Na valné hromadě bylo přítomno 29 akcionářů osobně nebo na základě plné moci, reprezentující celkem 8.604 akcií tj. 89,625% kapitálu.

V úvodních proslovech bylo zmíněno přání zesnulého Karla Krále, aby ti, kteří s ním spolupracovali, zůstali pokračovateli a vedli jeho dílo k dalšímu rozkvětu. V přednesené zakladatelské zprávě se mj. uvádí: „*Jde o akciovou společnost, při níž akcie mají být v rukou těch, kteří v závodech pracují.*“

Současně byl citován jeden dovětek závěti, který protáhl vypořádání celé pozůstalosti a podle něhož určil Karel Král, že odkazuje svůj závod těm zaměstnancům dělníkům i úředníkům, kteří u něho pracovali aspoň 10 let.

Dlouhodobé vypořádání pozůstalosti vedlo už při sjednání dohody všech dědiců k tomu, že první obchodní rok nové firmy počal 1. ledna 1946. K tomuto datu také byly sestaveny zahajovací bilance. Tomu také odpovídá kupón č.1 u všech vydaných akcií, který uvádí, že na něj bude vyplacena dividenda za rok 1946, ačkoliv datum emise akcií je až 1. prosince 1947.

Jako velmi optimistické zní provolání v zápisu ustavující valné hromady, kdy ředitel závodu František Dvořáček poděkoval všem za těžkou práci na založení firmy, která nese jméno zakladatele, jenž je pro jeho následovníky závazkem. Svůj projev zakončil slovy „*Slibme si, že na další stránky historie našeho závodu budeme psát je to nejlepší.*“, nikdo tehdy nemohl tušit, že ta historie již nebude dlouho trvat a za půl roku jí bude psát někdo jiný.

Pro zakládanou firmu byl zvolen název „Karel Král, továrna chemických papírů a planografie, akciová společnost“. Její základní kapitál byl tvořen přínosem zakladatelů, tedy vložením stávajícího podniku oceněného částkou 4.770.000 Kčs a hotovým upsáním akcií v hodnotě 30.000 Kčs. Tato částka jednak zarovnávala hodnoty podílů a pak byla určena zejména na nezbytné zřizovací výdaje a poplatky související se založením firmy. Hodnota podílů je uvedena níže v tabulce a vycházela z bilance sestavené k 1. lednu 1946.

TECHNICKÉ PAPIRY

pro zhotovování
a rozmnožování plánů

SVĚTLOTISKOVÉ PŘÍSTROJE
pro kopírování plánů

LEMOVACÍ PŘÍSTROJE A PÁSKY
pro lemování okrajů plánů

PLANOGRAFIE KRÁL
rozmnožuje plány v nejrůznějším provedení rychle a bezvadně

Továrna chemických papírů a planografie

KAREL KRÁL,
PRAHA II. KRAKOVSKÁ Č. 25

Technické papíry a potřeby

pro zhotovení a rozmnožování plánů

PLANOGRAFIE KRÁL
rozmnožuje plány v nejrůznějším provedení rychle spolehlivě, bezvadně

KAREL KRÁL, PRAHA II,
KRAKOVSKÁ ULICE 25. TELEFON 334-46

Ukázka dobových inzerátů firmy z let 1945-1947

Kčs 500--

Čís. 17

AKCIE

akciové společnosti

Karel Král, továrna chemických
papírů a planografie,
akc. spol. v Praze

na

Kčs 500⁰⁰

slovy

pět set korun československých,

kterou se panu Marie Brejchová v Praha XII.
zaručují veškerá práva, jež patří podle zákona a stanov každému akcio-
náři, zejména poměrný podíl na čistém zisku a jmění společnosti.
K převodu akcií právním jednáním mezi živými jest třeba svolení správ-
ní rady, již jest předložiti příslušné akcie spolu s ohlášením jejich pře-
vodu a průkazem o převodu. Pro společnost platí za vlastníka akcie
pouze ten, kdo jest zapsán v knize akcionářů (§ 8 stanov).

V Praze dne 1. prosince 1947

KAREL KRÁL, továrna chemických papírů a planografie, akc. spol. v Praze.

Stroemay
předseda

Janoušek Jan   *Josef Binnat*
místopředseda   člen správní rady

Kčs 5000- -

Čís.

1131

až čís.

1140

10 AKCIÍ

akciové společnosti

Karel Král, továrna chemických
papírů a planografie,
akc. spol. v Praze

po Kčs 500- slovy pět set korun československých, tedy celkem

Kčs 5000° -

slovy

pět tisíc korun československých,

Jímiž se každému jich majiteli zaručují veškerá práva, jež patří podle
zákona a stanov každému akcionáři, zejména poměrný podíl na čistém
zisku a jmění společnosti.

K převodu akcií právním jednáním mezi živými jest třeba svolení správ-
ní rady, již jest předložiti příslušné akcie spolu s ohlášením jejich pře-
vodu a průkazem o převodu. Pro společnost platí za vlastníka akcie
pouze ten, kdo jest zapsán v knize akcionářů (§ 8 stanov).

V Praze dne 1. prosince 1947

KAREL KRÁL, továrna chemických papírů a planografie, akc. spol. v Praze.

Stejný
předseda

Janekla Frank
místopředseda

Josef Bůžek
člen správní rady

AKTIVA	
Hotovost, vklady a pohledávky	2 693 419,60 Kčs
Zásoby zboží a zařízení závodu	4 054 079,10 Kčs
Cenné papíry a depozita	281 767,85 Kčs
CELKEM	7 029 266,55 Kčs

PASIVA	
Závazky, přechodná pasiva	523 716,30 Kčs
Nevyplacené zisky v pozůstalosti	1 734 206,75 Kčs
CELKEM	2 257 923,05 Kčs
Čistá hodnota přínosu	4 771 343,50 Kčs

Hodnota přínosu tedy činila 4.771.343,50 Kč a pro výpočet základního kapitálu byla část zaokrouhlena dolů. Akciový kapitál byl ustaven ve výši 4.800.000 Kčs rozdělený na 9.600 ks akcií na jméno po 500 Kčs, které byly převoditelné jen se souhlasem správní rady. Stanovy dále připouštěly vydání hromadných titrů po 10 akciích s tím, že na všech akciích mohou být podpisy mechanicky rozmnoženy. V dochovaných podkladech není nikde uvedeno, kolik kterých akcií bylo opravdu vytištěno, ale lze se domnívat s největší pravděpodobností, že bylo vytištěno asi 600-800 ks jednotlivých akcií po 500 Kčs a kolem 880-900 ks hromadných akcií po 5.000 Kčs. Tyto akcie byly rozděleny mezi akcionáře takto:

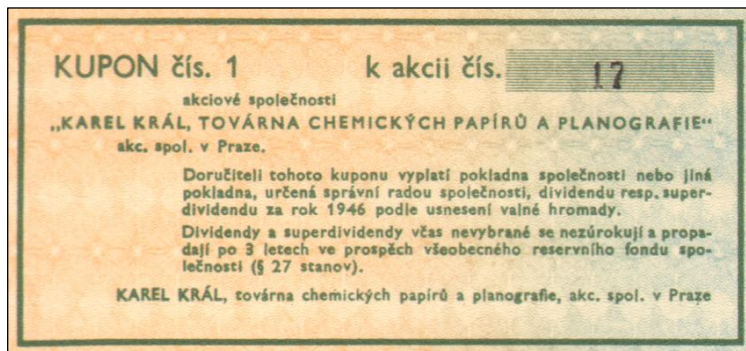
poř.	jméno akcionáře	akcií	celkem Kčs	podíl	poř.	jméno akcionáře	akcií	celkem Kčs	podíl
1.	Karel Pospíšil	900 ks	450.000 Kčs	9,375%	17.	Růžena Chabrová	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
2.	Marie Brejchová	600 ks	300.000 Kčs	6,250%	18.	Františka Čechová	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
3.	Josef Šťastný st.	444 ks	222.000 Kčs	4,625%	19.	František Janda	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
4.	Josef Šťastný ml.	228 ks	114.000 Kčs	2,375%	20.	Jaroslav Antoš	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
5.	Anna Kalousková	228 ks	114.000 Kčs	2,375%	21.	Jindřich Šimáček	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
6.	Františka Hlavsová	84 ks	42.000 Kčs	0,875%	22.	František Třesoňlavý	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
7.	Aloisie Morávková	72 ks	36.000 Kčs	0,750%	23.	Josef Prexler	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
8.	Adolfina Schwippelová	72 ks	36.000 Kčs	0,750%	24.	Václav Hodr	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
9.	Pavel Bouček	72 ks	36.000 Kčs	0,750%	25.	Josef Popela	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
10.	Josef Malínský	552 ks	276.000 Kčs	5,750%	26.	Alois Vávra	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
11.	František Dvořáček	552 ks	276.000 Kčs	5,750%	27.	Bohumil Hajlich	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
12.	Ladislav Rajský	276 ks	138.000 Kčs	2,875%	28.	Josef Kopta	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
13.	Josef Buňat	276 ks	138.000 Kčs	2,875%	29.	Anežka Řeháková	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
14.	Jan Finstr	276 ks	138.000 Kčs	2,875%	30.	Marie Bláhová	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
15.	František Kohout	276 ks	138.000 Kčs	2,875%	31.	Antonie Schneiderová	276 ks	138.000 Kčs	2,875%
16.	Antonie Procházková	276 ks	138.000 Kčs	2,875%	32.	Anna Pospíšilová	276 ks	138.000 Kčs	2,875%

Akcionáři uvedení pod č.1-9 byli dědici ze zákona, kteří získali též podíl na domě. Ostatní akcionáři tvoření z řad dělníků, kteří byly tzv. odkazovníky, měli všichni stejný podíl až na bývalé prokuristy Josefa Malínského a Františka Dvořáčka. Ti měli podíl dvojnásobný. Z titulu Králova odkazu měli mít všichni stejný podíl. V zápisu z ustavující valné hromady se uvádí vzpomínka na šest již zesnulých spolupracovníků, kteří se založení nedožili. Lze se domnívat, že někteří z nich byli aktivní ještě na počátku projednávání dědictví a oba prokuristé pak jejich podíly odkoupili přímo od nich a nebo o rodin. Podnik tím plně ovládli zaměstnanci, kteří vlastnili 71,875 % podniku, příbuzní pak zbytek 28,125 %.

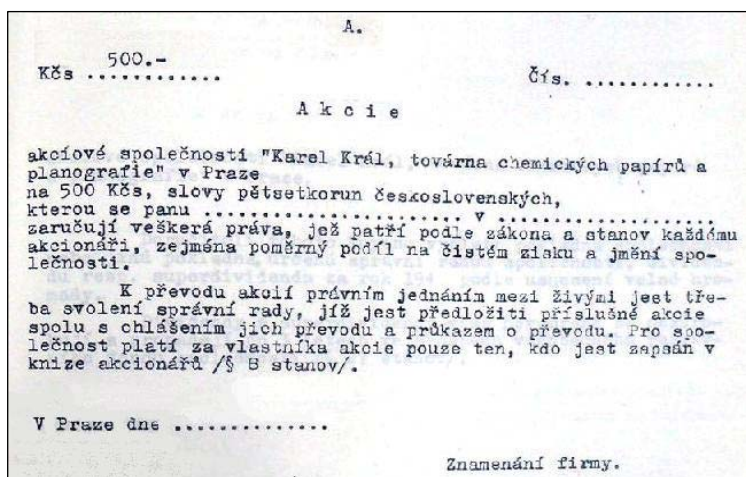
Správní rada byla tříčlenná složená z předsedy JUDr. Antonína Svobody, který byl po dlouhá léta spojen s řízením pozůstalosti jako advokát dědiců, Františkem Jandou, mistrem planografie a dílenským mistrem Josefem Buňatem.

O datech na akciích a kupónech na dividendy a příčině proč tomu tak bylo již víte, ale to nebyly jediné anomálie při vydání akcií. Akcie obsahují další chyby a rozdíly. Podle povolení ministerstva vnitřního obchodu z 29. září 1947 ke zřízení akciové společnosti je výslovně uvedeno, že společnost je povinna před vydáním svých nových akcií předložit ministerstvu financí ke schválení trojmo, chyb a oprav prosté kartářové otisky vzorců akcií, kuponů a talonů v konečné tiskové úpravě včetně rytin a pro dva z otisků připojit kolky na úhradu poplatků. To vycházelo z vládního nařízení č.273/1941 Sb., kterým státní správa podle německého vzoru kontrolovala technické provedení akcií, aby odpovídaly moderním požadavkům na ochranu akcií proti padělání.

Státní správa v době než vydala potvrzení ke zřízení společnosti též schvalovala vzory stanov, které musely obsahovat úplný text akcií, kuponů a talonů. Jednalo se o nijak neupravený prostý text, který měl splňovat zákon. Teprve podle schválené verze se pak připravovala podoba akcií v tiskárně, které byla zakázka udělena. Text akcií doslovně odpovídá textu ve stanovách, ale právě ono doslovné dodržení, byť dané zákonem, je na akciích ukázkou jasně chyby a rozdílnosti textů mezi jednotlivými a hromadnými akciemi, zejména v uvedení místa na jména akcionářů. Šlo zřejmě o klasickou chybu, toho kdo text připravoval a opisoval ho z jiného vzoru. U jednotlivých akcií text upravil, zatím co u hromadných už ne.

Kupón č.1 k výplatě výnosu za rok 1946, ač je datum vydání akcií 1. 12. 1947

Ukázka textu vzorce A pro akcie v hodnotě 500 Kč ze stanov společnosti

kteřou se panu Marie Brejchová v Praha XII.
zaručují veškerá práva, jež patří podle zákona a stanov každému akcionáři, zejména poměrný podíl na čistém zisku a jmění společnosti.

jimiž se každému jich majiteli zaručují veškerá práva, jež patří podle zákona a stanov každému akcionáři, zejména poměrný podíl na čistém zisku a jmění společnosti.

paní Schneiderové Antonii v Praze III.
jimiž se každému jich majiteli zaručují veškerá práva, jež patří podle zákona a stanov každému akcionáři, zejména poměrný podíl na čistém zisku a jmění společnosti.

Ukázky rozdílnosti textů mezi akciemi po 500 Kčs (horní obr.) a hromadnými listinami na 5.000 Kčs bez doplnění jména a s úpravou jména

Podle stanov i podle zápisu v rejstříku existovaly pouze akcie na jméno a důležitá tak byla kniha akcionářů, což je v textu akcií uvedeno ve druhém odstavci. Na nějaké opravy a výměnu akcií již nebyl čas, ale o tom za chvíli.

Založení akciové společnosti se protáhlo, pro doplňování části listin a tak k faktickému zápisu společnosti do rejstříku došlo až 3. ledna 1948. Od tohoto data dostaly události již celkem jasný směr, tak jako u většiny jiných.

Návrh akcionářů na zřízení společnosti projednáváný na ustavující valné hromadě zmiňoval určité nevyřešené otázky vzniklé vnesením celého závodu do firmy, které se týkaly finančního vypořádání mezi pozůstalostí a akciovou společností. Podle textu měly být tyto otázky řešeny v budoucnosti. Šlo zejména o vyúčtování daní, majetkových dávek, daně dědické a vyúčtování zisků apod. Ti co byli dědici ze zákona, získali po Královi jeho dům, ale ten nebyl do akciové společnosti vložen. Společnost zůstávala v nájmu, takže vlastnictví domu zůstalo dědicům a podnik připadl všem.

Vlastnické právo nových majitelů domu bylo zapsáno do katastru až 10. prosince 1948. To už pro ně znamenalo více starostí a problémů, které vyvrcholily 7. června 1963 změnou zápisu v katastru. Tehdy došlo opožděně k zápisu výměrů ONV v Praze 2 vydaných 7. ledna 1960, kterými bylo vloženo vlastnické právo 31/32 československého státu, resp. pro Obvodní podnik bytového hospodářství v Praze 1. Jediný podíl 1/32, který nebyl vyvlastněn patří Adolfině Schwippelové.

To však už v naší zemi vládlo bezpráví doprovázené závisť a třídní nenávistí proti všem co něco vlastnili a nebo měli. Oficiálně se sice uvádí, že vše začalo 25. února, poté co prezident Beneš přijal podané demise nekomunistických ministrů a jmenoval druhou Gottwaldovu vládu, ale všichni dobře vědí, že to začalo mnohem dříve, jen na to rádi zapomínáme.

S nástupem nového stylu vlády byly přijímány i nové znárodnovací zákony. Dva měsíce po státním převratu byl přijat zákon č.114/1948 Sb. o znárodnění dalších průmyslových a jiných podniků s 50 nebo více činnými osobami. Podle tohoto zákona byla znárodněna i firma Karel Král, protože překročila počet zaměstnanců za tuto hranici. Spolu s novými zákony přišel i nový výklad práva. Zákon byl přijat 28. dubna, ale ve sbírce zákonů vyšel až 3. června a už 27. června 1948 vydává ministr průmyslu vyhlášku č.1254 o znárodnění firmy a vyhláškou č.1325 ze dne 29. června 1948 začleňuje majetkovou podstatu do Spolku pro chemickou a hutní výrobu, národního podniku. Vše proběhlo tak rychle, že ani nebyl jmenován národní správce. Firma byla navíc znárodněna zpětně k 1. lednu 1948. Z dnešního právního pohledu velmi zajímavé, že byla společnost znárodněna vlastně dříve než byla zapsána do obchodního rejstříku, inu taková už byla doba.

Edvard Beneš při podpisu návrhu nové Gottwaldovy vlády (1948)

Klement Gottwald na Václavském náměstí při projevu 25. února 1948

Pochod komunistů Prahou v době generální stávky 24. února 1948

Gottwald pronáší svůj projev „právě jsem se vrátil z Hradu“ 25.2.1948

Znárodnění v této vlně probíhalo tak rychle, že se v některých případech jen určil obor průmyslu a národní podnik, které byl znárodněn podnik začleněn. Právě tak byl jako přebírající podnik určen Spolek pro chemickou a hutní výrobu, n. p. Sídlo generálního ředitelství bylo téměř za rohem, ve Štěpánské ulici a tak „továrna chemických papírů“ byla přidělena jemu. Spolchemie, ale neměla přílišného zájmu o celý podnik, šlo jí pouze o chemickou výrobu a tak se ostatních částí zbavila. Ministrem průmyslu byla schválena nová vyhláška č.1200 ze dne 17. června 1949, kterou bylo vyňato planografické oddělení a začleněno do Náborového podniku hl. města Prahy, komunálního podniku. Současně se Spolchemie zbavila delimitací prodejní části, která zajišťovala prodej potřeb, přístrojů a reprodukční techniky a odsunula ho do národního podniku Narpa, která v podstatě převzala část obchodní agendy a zejména skladové zásoby. Celou výrobu chemických papírů pak Spolchemie přenesla do jiných svých prostor a v Praze tak vše zlikvidovala.

Náborový podnik hl. města Prahy vlastně ani nemohl při vyhlášení znárodnění firmy v červnu 1948 planografii převzít, protože ještě neexistoval. Vznikl až na základě zákona č.199/1948 Sb. o komunálních podnicích, který umožňoval lidosprávě vytvoření organizací pro převzetí konfiskovaného a znárodněného majetku o který nejevily velké podniky zájem a nebo, které byly jen v místním zájmu. Ústřední národní výbor hlavního města Prahy založil jako vůbec první v republice takové komunální podniky 30. prosince 1948. Náborový podnik pak původní provozovnu planografie v Krakovské ulici převzal i s částí zaměstnanců. Kromě planografie provozoval opravdu různorodé provozy. Od maňáskového divadla v sále kina Jalta, přes městské reklamní a plakátovací podniky.

Tím vlastně končí příběh firmy Karla Krále, která vlastně ani neměla pořádně čas vzniknout. Snad se ještě dá dodat, že původní podnik kupce jednotlivce zapsaný do rejstříku v roce 1929 byl vymazán 28. dubna 1953 na základě oné přeměny v akciovou společnost, kterou stejný osud minul. Jak s nadšením konstatovali zakladatelé, tak se další budoucnost podniku již nekonala. Po téměř padesátileté historii úspěšné firmy nezbylo nic. Jen dům v Krakovské ulici stojí dodnes, ale na místo planografie, která zde byla až do začátku devadesátých let, zde dnes najdete čistírnu a prádelnu oděvů a řadu jiných firem.

Rudolf Piša

Použitá literatura z knihovny MCP:

Ročenky Industrie Compass a Financial Jahrbuch 1901-1944
 Vítězný únor ve fotografii, Svoboda 1949
 Pražské ghetto, Ignát Herrmann, Jos.Teige a Z. Winter, Unie 1902
 Ostatní fotografie: archiv autora a nezařazené exponáty MCP
 Stroje a reklamy: Knihovna NTM Praha, oddělení polygrafie
 Spisy: SOA Praha, fond KSO Praha

Veškeré exponáty pocházejí ze sbírek Muzea cenných papírů.

Použity exponáty: A0182, A1449 a nezpracované fotografie, sbírka P
 Fotografie: Karel Král, NAČR, fond Policejní ředitelství, sign. K5246/13
 Praha, Václavské náměstí z roku 1945, autorka Jiřka Měkotová
 Mapy: Wikipedie a cenová mapa hlavního města Prahy
 Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, pozemkové knihy
 Národní archiv ČR, fond Policejní ředitelství Praha 1941-1950

NOVINKA

Jako novinku Vám představujeme akcii firmy Wilsdorfer Gerbextractwerke, A.-G., jejíž český název zní Wilsdorfské závody na výrobu tříslových výtažků a. s., někdy se též uvádí tříslových trestí.

Firma vlastnila továrnu ve Wilsdorfu u Podmokel, dnes Vilsnice u Děčína a vznikla přeměnou firmy Gerbeexstraktwerke Dr. Albert Redlich na akciovou společnost 20. září 1912 s kapitálem 1.500.000 K rozděleným na 7.500 akcií po 200 K. Ten byl zvýšen usnesením valné hromady 9. ledna 1916 o 2.500 nových akcií a podle usnesení z 13. července 1918 o dalších 5.000 akcií až do výše 3.000.000 K.

Továrna patří k chemickému průmyslu a mezi nejvýznamnější výrobky patří výtažky z kaštanového dřeva, dubové a smrkové kůry. Firma používala pro rafinované výtažky známku „Triumph“ a pro výrobky z argentinského dřeva zn. Anabracho a Quebracho.

Od roku 1918 byly akcie v majetku Anglobanky a Verkehrsbank. Uvedená akcie neodpovídá ani jednomu zvýšení kapitálu. Celý podnik je pro nás zatím zahalen řadou tajemství a proto uvítáme Vaši pomoc a informace, ze kterých třeba vytvoříme nový článek.

A2273 – akcie Wilsdorfer Gerbextractwerke na 200 K vydaná 1.4.1915 ve Vídni

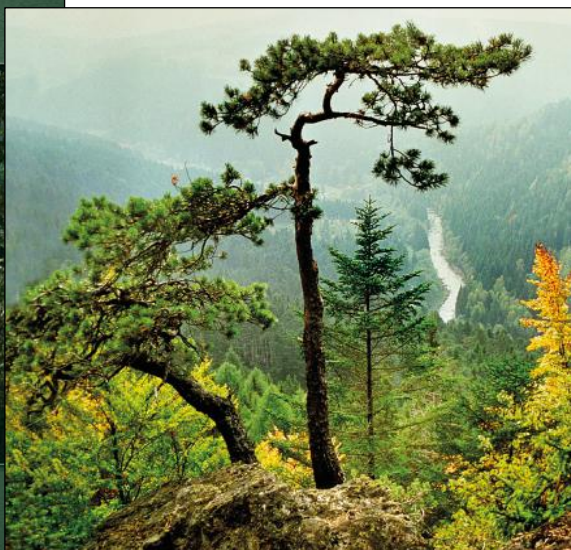
ŠUMAVSKÁ LEDOVCOVÁ JEZERA, KARY, STRŽE A VODOPÁDY

Ivo Svoboda

DAS
MEDIA

DAS
MEDIA

Šumavou
vrcholy
i údolími

Durch Berg
und Tal
Böhmerwald

IVO SVOBODA

DAS MEDIA, a.s. vydává pro všechny milovníky přírody knihy z edice „Šumava“. Autorem je Ivo Svoboda, který působil na Šumavě jako lesní inženýr a má tak nejen bohaté odborné znalosti, ale zejména svůj rozsáhlý fotoarchiv a dokumentaci.

Zatím posledním počinem je obrazová publikace „Šumavou vrcholy i údolími“, která je svým rozsahem i zpracováním zcela unikátní a potěší každého, kdo ocení krásy přírody a celého regionu.

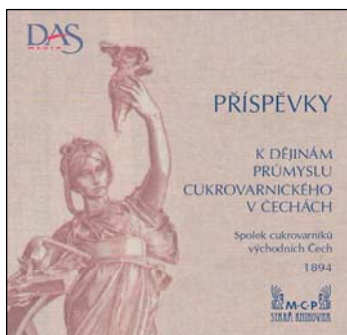
V edici MCP vydávané ve spolupráci s Muzeem cenných papírů vyšly zatím dva tituly a to katalog cenných papírů z oboru pivovarů a sladoven a příspěvky k dějinám průmyslu cukrovarnického ve východních Čechách, 1894.

Všechny tituly najdete v knihkupectvích po celé ČR a nebo si je můžete objednat na naší adrese.

DAS MEDIA, a.s.
Pod Vilami 13
140 00 Praha 4 - Nusle

media@das-mcp.cz

www.das-mcp.cz

PIVOVARY A SLADOVNY KATALOG CENNÝCH PAPIRŮ

MCP

 M·C·P
MUZEUM CENNÝCH PAPIRŮ
NADAČNÍ FOND

NADAČNÍ KONTO

369 000 369 / 2010

Fio banka, a.s.

Muzeum cenných papírů, nadační fond, Pod Vilami 1038/13, 140 00 Praha 4 - Nusle, IČ 28 42 98 93, fond zapsán v nadačním rejstříku MS v Praze N697. Věstník je vydáván měsíčně jako zpravodaj o činnosti fondu a jeho sbírkách. Je šířen prostřednictvím webových stránek muzea za pomoci DAS MEDIA, a. s. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Šíření všech reprodukcí i textů bez dalšího souhlasu MCP je zakázáno a podléhá autorskému a reprodukčnímu právu.